

soldatite lähhedal, ühhe kõrge kohha peal kõdie otsas sõwad, kust nenda kui ma arwasin wißist kaugemale ümberringi nähha wõis. Kui wâlk käis üks mõtte mo peast läbbi ja ma ütlesin taassakeste omma underwitsale: „Mis teie arwate, kui meie mõllemad ennestele naesterahwa rided ümber panneme ja sedda lehma seal, lüpsma lähheme? siis wõiksite kõik illusti tähhele panna ja rahholikult jälle taggasit põörda; meie olleme mõllemad nored ja ilma habbemeta mehhed, ja peaks ka need wahhid meid árra tundma, küllab meie nende kahhega siis ka walmis same.” — „Minna ollen kohhe walmis”, kostis underwits „agga mõistate teie lüpsa? minna ommalt poolt ei tea sest midagi.” — „Innimene wõib kõik mis ta peab!” wästas in minna, ja wißas in silmapilk omma mundre seljast mahha.

Meite üllikond olli warsti walmis. Üks triboline kõrt, üks rohheline kamsul ollid mõlematel selgas ja poomvilla ráttik ülle pea, mis meie juuksed täieste kattis. Nenda udes mundris püstsite meie ommad püstulid põue,

wõtsime lüpsikud kätte ja läksime teele; ma wõin kül üttelda, se kord mitte ilma seestpidise kõddita, sest kui nad meid sel wiil kätte sawad, siis tömmataks meid sõa seaduse járrele, kohhe oksa. Meite punnik, kes pitka kõiega waja otsa finni seotud olli, tunnistas meid jubba emalt; sedda liggimale meie jõudsime, sedda ergemalt töölis ta omma pead, aeas filmad ja ninna sõermed laiale ja hoidis sarwa põrmitsedes wästo; ma kükkitasin paar kordi mahha ja katsusin lüpsa, ta ei lastnud agga mitte liggi, lõi ühtepuhko eest ja takka ülles ja tikkus wåggise peale. Se olli nüüd eßiotsa just nenda kui meie himmuštäsite, sel wiil wõtsime meie nattuke ümber wadata, agga kauaks ei tohtind se seddawisi mitte jáda, kui need kaks Dani wahhi soldatid, kes meite lähhedal meite kimbatuse ülle sure healega naersid ja ühhe piisukese pulle seest wiina jõid, mitte meite pettust árra ei tunneks. Haidake mind ommeti!” ütlesin ma underwitsale taassakeste, agga se lehm tantsis kui hul omma sodo ikka eddas, sest ta olli paljo tuggewam